

ikke indsee Andet, end at det, der heri tilfugtes, vil kunne opnaes paa anden Maade. Ja, dersom det var Tilfældet, at vi nu stode ved 2den Behandling saaledes, at der altsaa kunde skee en Forhandling angaaende Ordningen af dette Forhold, saa skulde jeg ikke have det Allermindste imod at gaae ind derpaa; men det er netop Ulykken, at vi staae ved den 3die Behandling, og derfor indseer jeg ikke, at der vil kunne gjøres Andet, naar man ikke vil begaae en Ubillighed, end det, der allerede fra min Side er givet et Tilfagn om, nemlig at hele dette Spørgsmaal, som jeg ogsaa interesserer mig for, vil blive bragt for i Continuation af den foreliggende Lov, ligesom alle de andre Spørgsmaal deri, der ere henvisste til en eventuel Behandling ved Finantsloven; dette forekommer mig at være klart og tydeligt; og jeg seer ikke rettere, end at selv de, der have nok saa megen Interesse i Spørgsmaalets Afgjørelse, maae finde, at der i det af mig saaledes givne Tilfagn ligger Antydningen af en Bei, der vil kunne lede til Maalet. Jeg maa med Hensyn til Bemærkningen om Størrelsen af de Beløb, som der her er Tale om, foruden at referere mig til hvad jeg før sagde, udtale, at jeg ikke finder et Totalbeløb af 3000 Rd. for hele Universitetet at være andet end ubetydeligt, naar man tager Hensyn til den Masse Forelæsninger, der holdes; dette er simpeltvæk en Følge af, at mange af Professorerne kun holde offentlige Forelæsninger, og at mange af de Studerende fritage sig for at gjøre Forskiel imellem de private og offentlige Forelæsninger, idet de ikke sjeldent betragte de private Forelæsninger ligesom offentlige. Indtægten af de private Forelæsninger er derfor faare ringe og udgjør langt fra det Beløb, som jeg nævnte; en stor Deel af dette Beløb kommer nemlig frem ved saadanne Examinatorier og Dvælses med de Studerende, som det umuligt som Pligt kan paalægges nogen Professor at holde. Det er Noget, der, som jeg før antydede, beroer paa, hvorvidt der fra de Studerendes Side udtales noget Ønske derom og Trang dertil, samt hvorvidt den vedkommende Professor er i Besiddelse af de Gyver, som dertil udfordres. Efter det Kjendskab, som jeg har til Universi-

tetet fra den Tid, jeg selv var derved, er jeg overbevist om, at en betydelig Deel af det Beløb, som der her er Spørgsmaal om, gaaer til disse Diemed. Hvad nu selve Forslaget angaaer, da skal jeg, siden der er blevet talt saa meget om den Grundbestemmelse, hvortil det skulde støtte sig, og for at der ikke skal finde nogen Tvivl Sted med Hensyn til de brugte Udtryk, oplæse denne Bestemmelse, nemlig det 7de Punkt i Fundatsen for Universitetet, der lyder saaledes: „Samtlige Professores have at indrette deres Forelæsninger saaledes, at over alle disse Videnskaber i enhver cursu academico bliver læst, og at enhver Videnskab ordentlig bliver fuldendt i den Tid, som siden i denne Forordning nærmere foreskrives. Lectiones publicæ skal alene holdes over saadanne Dele af Videnskaberne, der ere de nødvendige for alle Studerende; det øvrige og til videre Erudition henhørende bliver in Collegiis privatis og privatissimis at afhandle, da overalt enhver Professor er forbunden til i hver Course at holde en offentlig Forelæsning pro officio, uden Betaling, over en vigtig Deel af sin Videnskab“. Saaledes staaer der, og det er en Selvsølge, at denne For skrift bør følges; er den ikke overholdt, da er det en Feil. Smidertid vil det altid være vanskeligt i concrete Tilfælde at drage Grændsen; men efter min Mening gaaer det aldeles ikke an at give en Bestemmelse, hvorved man staaer en Streg over Alt det, der ifølge selve Fundatsen er hjemlet de nærværende Professorer. Dertil troer jeg, at der hører en nøagtigere Drøftelse af Spørgsmaalet og navnlig at finde en passende Maade at vederlægge de Vedkommende de Indtægter, de tabe. Det forekommer mig, at den naturlige Bei er ligesom antydet i selve Loven. Hvad den sidste af de foreslaaede Bestemmelser angaaer, da kan jeg endnu ikke finde, at det vil være rigtigt af Thinget at optage en heel ny Tilfætning, som af dens 10 à 11 Linier indeholder 4 à 5, som slet ikke passer paa Forholdene, og 3 à 4, som ganske ere overeensstemmende med hvad der nu er gjældende, for at fastholde den sidste Linie, som siger, at det skal staae paa Skriftets Titelsblad, at det er trykt paa Universitetets Bekostning.

Grundtvig: Den høitæredede Minister